

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/92/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5118210483
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslav Šepták
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5118210483.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobcu: G. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. B. č. XXX, právne zastúpený JUDr. Annou Šeligovou, advokátkou, so sídlom L. P. XXXX/X, G.. L. E., proti žalovanej: Slovenská republika, zastúpená Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, Štúrova č. 2, Bratislava, o zaplatenie 1.484,84 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 14C/33/2018-48 zo dňa 24. januára 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi proti žalovanej **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.484,84 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania od 10.08.2017 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovanej uložil povinnosť nahradiť trovy konania v plnom rozsahu (§ 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“). V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané a v konaní nebolo ani sporné, že voči žalovanému bolo vznesené obvinenie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, a to uznesením povereného príslušníka PZ Okresného riaditeľstva PZ SR, Obvodného oddelenia PZ Žilina - okolie zo dňa 17.12.2012, ČVS: ORP-1537/ZOZA-2012, pričom proti obvineniu žalobca podal sťažnosť ako obvinený, ktorej vyšetrovateľ ani prokurátor nevyhoveli (viď uznesenie Okresnej prokuratúry Žilina č. k. 2Pv 646/2012-9 zo dňa 19.02.2013 a 20.01.2014). Rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 35T/163/2014 zo dňa 27.06.2016, ktorý sa stal právoplatným a vykonateľným dňa 13.07.2016, bol žalobca ako obžalovaný oslobodený spod obžaloby prokurátora, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný. Listom zo dňa 10.05.2017 žalobca požiadal Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky o prerokovanie nároku na náhradu škody v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zák. 514/2003 Z. z.“). Ministerstvo spravodlivosti SR žiadosť postúpilo Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky, ktorá listom zo dňa 01.08.2017 oznámila žalobcovi, že ako orgán oprávnený zastupovať Slovenskú republiku pri konaní o náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím žalobcom požadovaný nárok neuspokojí. Na základe uvedeného súd prvej inštancie konštatoval, že v súvislosti so žalobcom uplatneným nárokom na náhradu škody bol dodržaný postup v zmysle citovaného právneho predpisu (§ 5, § 6 zák. č. 514/2003 Z. z.). Trestné konanie sa zásadne odlišuje od iných verejných a súkromných konaní na základe Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Správneho poriadku, že sa jedná o spor štátu daný záujmom potrestať osobu za spáchanie prečinu či zločinu (ak sú predpoklady trestnej zodpovednosti), vyšetriť takéto konania a dosiahnuť nápravu a satisfakciu. Je to fakticky spor štátu a obvineného -

obžalovaného. V prípade oslobodenia spod obžaloby, Trestný poriadok, ale ani Trestný zákon nemá ustanovenia o náhrade trov konania. Teda citovaná judikatúra súdov (vrátane žalobcom citovaný nález ústavného súdu) vyjadruje len logickú premisu, že ak bolo právoplatne rozhodnuté o oslobodení spod obžaloby (mimo nespôsobilosti, absencie zodpovednosti), nemožno hľadiť na vznesenie obvinenia (ktorým bolo začaté stíhanie osoby žalobcu) ako na zákonné. Uvedené nevyjadruje, že by policajť (vyšetrovateľ) či prokurátor pochybili a nemali ho vydať. Predstavuje len zásadu, že takýmto konaním nemôže byť spôsobený zásad do práv žalobcu, a mimo nárokov podľa § 3 ods. 1 písm. c/ zák. č. 514/2003 Z. z. musí na základe žiadosti dôjsť aj k náhrade účelne vynaložených trov konania. Určite takýto postup nemožno stotožňovať so základným výkladom „nezákonnosti“, teda rozhodnutím v rozpore so zákonom, rozhodnutím mimo právomoci a pod. Vychádzajúc z uvedených skutočností, ktoré boli judikované aj najvyššími súdnymi autoritami zverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí Najvyššieho súdu SR (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 M Cdo 15/2009, uverejnený v Zbierke rozhodnutí a stanovísk NS SR pod č. 57/2010, rozsudok NS SR sp. zn. 8 Cdo 289/2014 zo dňa 14. októbra 2015, uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR č. 1/2016 pod číslom 6), ktoré tvoria ustálenú rozhodovaciu prax, súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcom uplatnený nárok je v celom rozsahu dôvodný. Žalovaný v konaní neprodukoval také tvrdenia a názory, ktoré by presvedčili okresný súd k možnosti odklonu od už ustálenej rozhodovacej praxe. Pokiaľ sa týka výšky nároku, túto okresný súd určil podľa presného a položkovitého vyčíslenia tarifnej náhrady v zmysle § 12 ods. 3 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Súd prvej inštancie zároveň priznal žalobcovi podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády č. 87/93 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj právo na zaplatenie úrokov z omeškania od 10.08.2017, teda po oznámení o odmietnutí nároku podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z.

2. Proti uvedenému rozsudku žalovaná (ďalej aj „odvolateľka“) podala odvolanie z dôvodov, že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. V tejto súvislosti predovšetkým namietala nesprávne vyhodnotenie a posúdenie otázky vylúčenia zodpovednosti žalovaného podľa § 8 ods. 6 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z. Namietala dôvodnosť samotného nároku, keď uviedla, že v danom prípade uznesenie o vznesení obvinenia nie je nezákonné, a teda ani titul náhrady škody nie je daný. Podľa presvedčenia žalovanej nezákonným rozhodnutím je iba právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Uznesenie o vznesení obvinenia nepredpokladá istotu, že skutok sa stal a že ho skutočne spáchal obvinený, ale vyjadruje istú mieru pravdepodobnosti o jej spáchaní touto osobou. Uznesenie o vznesení obvinenia tak nie je nezákonným z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu sa v neskorších štádiách trestného konania z rôznych dôvodov nepotvrdí tak, ako uvádza Ústavný súd SR v náleze II. ÚS 163/2013 zo dňa 13. novembra 2013. Iný záver by nepochybne viedol k popretiu základnej ústavnej zásady o prezumpcii neviny, k popretiu účelu samotného trestného konania, resp. jeho časti, t. j. z prípravného konania, ktoré by de facto stratilo svoj význam a viedlo by k záveru o tom, že stíhať možno len osoby, ktorých vina je v čase vznesenia obvinenia bez akýchkoľvek pochybností preukázaná. Pritom orgány činné v trestnom konaní majú zákonnú povinnosť stíhať osobu, ktorá je dôvodne podozrivá zo spáchania trestného činu, preto pri vznesených obvineniach je prípustná istá miera pochybnosti o spáchaní tohto skutku obvineným, pričom uvedené je predmetom ďalšieho vyšetrovania, ktoré predstavuje najvýznamnejšiu časť prípravného konania. Uznesenie o vznesení obvinenia nie je nezákonné len preto, že bol obžalovaný spod obžaloby oslobodený. Zákon č. 514/2003 Z. z. vymedzuje striktné a jednoznačne, aké rozhodnutie možno považovať za nezákonné. Odvolateľka vyslovila presvedčenie, že nezákonným rozhodnutím je iba právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom, to sa v danom prípade nestalo. Pokiaľ je postup orgánov činných v trestnom konaní legálny a titul uplatňovanej náhrady škody zákonný, je namieste zväžiť tiež postup podľa § 3 Občianskeho zákonníka náhradu škody, aj s ohľadom na citované ustanovenie nepriznať, pretože výkon takéhoto práva by bol v rozpore s dobrými mravmi. „Paušálne“ zaväzovanie štátu na náhradu škody len preto, že nedošlo k odsúdeniu obžalovaného a len preto, že objektívna zodpovednosť je súdom vykladaná nad rámec zákona (extenzívny výklad, nezákonnosť uznesenia), je v rozpore so zmyslom a účelom zákona. Keďže pre priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným rozhodnutím je potrebné súčasné splnenie troch kumulatívnych podmienok, t. j. existencia nezákonného rozhodnutia, vznik škody a príčinná súvislosť medzi namietaným rozhodnutím a vznikom škody, pričom v tomto prípade nie je splnená základná podmienka, a to existencia nezákonného rozhodnutia, nie je daný v tejto veci už samotný základ nároku uplatňovaného žalobcom. V závere podaného odvolania odvolateľka ešte

namietala aj nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie Z vyššie uvedených dôvodov žiadala rozhodnutie okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalobca v podanom vyjadrení odvolací súd žiadal, aby napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil, stotožňujúc sa s jeho dôvodmi. V súvislosti s tvrdeniami odvolateľky poukázal na závery vyplývajúce z nálezu Ústavného súdu SR I. ÚS 540/2016-33 zo dňa 13.12.2016 a tiež na závery prijaté súdnou judikatúrou, zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR. Vyslovil presvedčenie, že bola dostatočne potvrdená dôvodnosť jeho žaloby a žalovanej boli vyvrátené jej tvrdenia o (ne)zákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia.

4. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379, § 380 a § 381 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario s použitím § 219 ods. 3 CSP, a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 vyššie citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

6. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím prvoinstančného súdu odvolací súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne. Odvolací súd (v súlade s vyššie citovaným ustanovením § 387 ods. 2 CSP) sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením jeho rozhodnutia. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvárajú organickú kompletizujúcu jednotu. Z ustanovenia § 387 ods. 2 CSP vyplýva, že ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

7. V danom prípade okresný súd vykonal dokazovanie v prejednávanej veci náležitým spôsobom, v potrebnom rozsahu a spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania, umožnil stranám sporu realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu strán, ako aj meritum veci. Odvolacie dôvody žalovanej vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, pričom zároveň nezistil ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP). Súd prvej inštancie po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré je dostatočne podrobné, ale i jasné, zrozumiteľné a logickým spôsobom sa vysporiada so všetkými relevantnými skutkovými i právnymi otázkami a aspektmi, a teda spĺňa zákonné kritériá odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP.

8. Žalovaná v podanom odvolaní uvádza tie isté argumenty ako v prvoinstančnom konaní, avšak s týmito sa riadne vysporiadala už okresný súd.

9. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. účinného od 1. júla 2004 a rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom účinného do 30. júna 2004. Súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery prijaté súdnou judikatúrou v čase platnosti zákona č. 58/1969 Zb. sú

napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 M Cdo 15/2009 zo dňa 18.08.2010).

10. Zákon č. 514/2003 Z. z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu bez ohľadu na zavinenie, ktorej sa štát nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie. I keď jedným zo základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z. z. je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, treba mať na zreteli, že zmyslom právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu je, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 M Cdo 15/2009).

11. Z citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR možno teda vyvodiť záver, že i keď zákon č. 514/2003 Z. z. výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby, judikatúra dospela k záveru, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania.

12. V danom prípade ide o teleologický výklad zákona vychádzajúci zo zmyslu a účelu právneho predpisu, ktorým je v prípade uvedeného zákona ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy SR. Nemožno lipnúť na formálnom zrušení (zmene) tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ale je potrebné splnenie tejto podmienky vykladať extenzívne. Za ústavne konformný treba preto považovať výklad, výklad, v zmysle ktorého z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia má zastavenie trestného stíhania (ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným) rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí, to znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Zastavenie trestného stíhania znamená, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 M Cdo 15/2009).

13. Pokiaľ ide o judikatúru vyšších súdov, táto je právne záväzná len vo veci, ktorej sa priamo dotýka. To však neznamená, že judikatúra vyšších súdov nie je aplikovateľná aj na prípady skutkovo a právne totožné. Rozhodovanie v súlade s ustálenou súdnou praxou je naplnením požiadavky spravodlivého procesu a princípu právnej istoty vyjadreného v čl. 2 ods. 2 základných princípov CSP. Ustálená rozhodovacia prax má byť vytváraná najvyššími súdnymi autoritami. Sporové strany legitímne očakávajú, že ich spor bude rozhodnutý za obdobnej skutkovej a právnej situácie rovnakým spôsobom, a to najmä v situácii, ak v podobnej veci existujú publikované rozhodnutia. Ak súd dospeje k záveru, že v prejednávanej veci nastala typická situácia riešená už v judikatúre súdov určitým spôsobom, má právnu možnosť v odôvodnení rozsudku jednoducho odkázať na ustálenú rozhodovaciu prax. Pokiaľ sa však chce súd od takejto praxe odkloniť, jeho zákonnou povinnosťou je dôkladne vysvetliť, z akých dôvodov nebolo možné v prejednávanej veci akceptovať stranou prezentovanú súdnou prax. Odklon od ustálenej praxe pritom môže byť odôvodnený rozdielnosťou skutkového stavu, ale aj vývojom právneho názoru. Bežvyňimočne však platí, že odôvodnenie odklonu musí byť dôkladné a presvedčivé (§ 220 ods. 2 CSP). V súdnej veci však neboli preukázané také skutkové a právne okolnosti, pre ktoré by bolo dôvodné sa odchýliť od ustálenej súdnej praxe. S právnym názorom vyjadreným v citovanom uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 M Cdo 15/2009 zo dňa 18.08.2010 sa stotožnil aj Ústavný súd SR v náleze č. k. II. ÚS 25/2011-33 zo dňa 24.03.2011, ako aj v náleze č. k. I. ÚS 320/2016-49 zo dňa 07.07.2016. Preto s odkazom na čl. 2 ods. 2 CSP nevidel ani odvolací súd dôvod na odklon od rozhodnutia Najvyššieho

súdu SR sp. zn. 4 M Cdo 15/2009 zo dňa 18.08.2010. K prezentovaným záverom Najvyššieho súdu SR sa prikláňa aj rozhodovacia činnosť Krajského súdu v Žiline (viď rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/15/2018 zo dňa 31.01.2018, sp. zn. 11Co/55/2017 zo dňa 25.07.2017 a sp. zn. 7Co/283/2018 zo dňa 27.03.2019).

14. Pokiaľ žalovaná poukazovala v odvolaní na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 163/2013 z 13.11.2013, v ktorom bolo vyslovené, že nemožno automaticky bez akéhokoľvek odôvodnenia každé uznesenie o vznesení obvinenia považovať za nezákonné len preto, že v trestnom konaní nedošlo k odsúdeniu obžalovaného. V tento súvislosti odvolací súd už vyššie poukazoval na nález Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 320/2016-49 zo dňa 07.07.2016 s opačným názorom, ktorý bol prijatý neskôr ako nález označený žalovaným. Rovnako v ďalších neskorších nálezoch č. k. I. ÚS 395/2016-26 zo dňa 14.09.2016, č. k. I. ÚS 540/2016-33 zo dňa 13.12.2016 vyslovil obdobný právny záver.

15. Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, a preto ho potvrdil, vrátane rozhodnutia o trovách prvoinštančného konania, ktoré zodpovedajú pomeru úspechu a neúspechu žalobcu vo veci.

16. Výrok o trovách odvolacieho konania sa opiera o ust. § 396 ods. 1 s poukazom na ust. § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, preto mu vznikol voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

17. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)